

**Disputationvm De Censuris In Communi,
Excommunicatione, Suspensione, & Interdicto, itemque
de Irregularitate, Tomvs Qvintvs**

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, Anno Domini M. DC. XVII.

4 Vtrum suffragia oblata pro excommun. illis prosint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94035](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94035)

SECTIO IV.

Verum communia suffragia pro excommunicatis oblata illi prosint, quamuis offerens peccet.

Nonnulla
pro quæstio
ne resolutio
ne præno-
tatur.

Aliud est actionem aliquam non esse licitam, aliud ita esse inualidam, vt effectum non habeat : sæpe enim contingit illud prius esse sine hoc posteriori. Et ideo licet ostensum sit, hæc communia suffragia non offerri licite pro excommunicatis adhuc videndum superest, an talis oblatio, licet inique fiat, validè, & cum fructu ipsius excommunicati fiat. Supponendum autem est, ex parte excommunicati non esse aliud impedimentum præter censuram : nam ex alio capite, scilicet ex statu peccati mortalis, contingere potest, vt applicatio suffragiorum, vel indulgentiarum non sit efficax, saltem quantum ad fructum satisfactionis, & ex magna perversitate voluntatis impediri etiam potest quoad effectum impetrationis : hæc verò extrinsecas sunt : nunc enim solum de impedimento censure agimus. Est autem dubitandi ratio, quia quando aliquis operatur vt minister alterius, propria malitia ministri non impedit effectum actionis : hæc enim de causa mali Sacramentorum ministri, quamuis peccent ministrando, effectum nihilominus conferunt : sed in presenti qui applicat generalia suffragia Ecclesie, id faciunt vt ministri eius : ergo licet ipsi peccent, applicatio erit valida, quandoquidem in eo, pro quo offerunt, nullum est impedimentum ad effectum : censura enim non facit incapacem, vel indignam personam, sed supponit : & ideo prohibet ministris, ne offerant : ablata ergo indignitate personæ, tollitur incapacitas, & sola manet prohibitio. In contrarium verò est, quia minister, seu dispensator, si bona dispensat contra domini mandatum, vel voluntatem, non solum malè facit, sed etiam nihil facit.

Ratio dubi-
tandi.

Nunc sacrificium Missæ pro excommunicato oblato illi prosit.

In sacrificio
Missæ duo
consideran-
tur.

Hæc quæstio specialem difficultatem habet in sacrificio Missæ ; & ideo prius de illo dicam, & inde facile constabit quid dicendum sit de alijs suffragijs. In illo autem sacrificio, prout nunc in Ecclesia fit, distinguere oportet substantialem ablationem sacrificij ab orationibus, & alijs religiosis ceremonijs, quæ in illo fiunt in persona Ecclesie, & suum apud Deum habent spirituales fructus. Rursus in ipso ministro duplicem rationem distinguere oportet : vna est, quatenus immediatè, ac per se gerit personam Christi ex vi suæ ordinationis, & nomine illius offert, & applicat talem effectum tanquam minister immediatè ab ipso ad hoc munus deputatus. Alia ratio est, quatenus etiam gerit personam totius Ecclesie, quæ illum etiam deputavit, vt suo nomine sacrificium offerat, & communem effectum sibi ex opere operato correspondentem suis membris applicet, seu conferat. Quæ duæ rationes optimè distinguuntur in Sacerdote ab Ecclesia præciso per censuram, qui, si offerat, iam non offeret vt minister Ecclesie, sed solum ex vi institutionis Christi, vt in superiori tomo dixi disput. 77. sect. 2.

Sacrificium
à ministro
vt personam
Christi ferè
re oblatum
prodest exco-
muni.

Dico ergo primò : Si Sacerdos in persona Christi, & vt minister ab ipso deputatus ad hoc sacrificium offerendum, & applicandum eius fructum, sua propria intentione pro excommunicato alias in isto illud offerat, licet male faciat : eius tamen applicatio efficax erit etiam quoad fructum satisfactionis, si aliter nullum aliud impedimentum habeat præter

A censuram. Probatur ex ratione dubitandi in principio posita, quæ quoad hanc partem videtur satis efficax. Deinde explicatur à simili de administratione Sacramentorum : nam Sacerdos prohibetur ab Ecclesia, ne Sacramentum ministret excommunicato : vnde male facit, illud administrando ; nihilominus tamen si id faciat, Sacramentum factum tenet, per se loquendo, imò & effectum habet in suscipiente, si contingat in eo nullum aliud esse obicem præter censuram, vt inferius latè dicemus. Sic ergo in presenti prohibita est Sacerdoti oblatio sacrificij pro excommunicato ; & ideo malè facit pro illo offerendo. Tamen per illam prohibitionem non est ablata illi potestas offerendi in persona Christi, & applicandi effectum sacrificij : & ideo & verum cõficit, ac offert sacrificium, vt certissimum est, & ex dictis in citato loco facile demonstratur : ergo efficaciter suum confert effectum, si in alio nõ sit obex : nam sicut Sacramentum alicui collatum necessario in illo habet effectum, si non ponat obicem, neque potest Ecclesie prohibitio illum impedire ; ita sacrificium pro aliquo oblatum, necessario in illo habet effectum ex opere operato.

Dices : Cur non poterit Ecclesia irritare illam intentionem, seu voluntatem ministri, quæ vult huic applicare effectum sacrificij ? Respondetur, quia ratione non potest irritare intentionem conferendi Sacramentum, eadem non potest præsentem intentionem inefficacem reddere. Vtriusque autem ratio est, quia in eo actu gerit personam Christi, & iuxta institutionem eius operatur vt ipse minister : & ideo non habet Ecclesia potestatem ad inuandandum illum actum. Adde, Ecclesiam non habere directè potestatem in intentionem, seu actum internum voluntatis, quatenus talis est : actus autem externus sacrificij tam in se, quam quoad effectum suum est supernaturalis, ex Christi institutione habens definitas condiciones, sine quibus validus, aut efficax esse non potest, & cum quibus non potest non esse & validus, & efficax : quia ergo illæ condiciones non mutantur propter solam Ecclesie prohibitionem, seu censuram ; ideo per illam solam, ac præcisè sumptam non potest impediri effectus sacrificij.

Dico secundò : Huiusmodi sacrificium oblatum pro excommunicato nihil illi prodest ex parte oblationis, seu intercessionis Ecclesie. Suppono enim, hoc sacrificium, quatenus offertur in persona Ecclesie, habere peculiarem vim, & efficaciam saltem per modum impetrationis, vt in citatis disputationibus de sacrificio Missæ latius declaravi. Quoad hanc ergo efficaciam non potest prodesse talis oblatio ipsi excommunicato, quia non potest extendi ultra intentionem principalis offerentis, vt ratio in principio proposita conuincit. Et ideo Sacerdos sic offerens non solum male facit, sed etiam quoad hoc nihil facit. Quod præterea sic declaratur, & confirmatur : nam si talis Sacerdos ad Deum loquens dicat se nomine Ecclesie, & vt ministrum, vel legatum eius offerre hoc sacrificium pro Petro excommunicato, vt illi hæc, vel illa bona impetret, &c. reuera falsum dicit : nam Ecclesia non solum non cõmittit illi vices suas, vt hanc deprecationem, vel oblationem faceret nomine suo ; sed potius id prohibuit, & Petrum exclusit à numero eorum, pro quibus suo nomine offerri vult : ergo talis deprecatio respectu excommunicati nullius est momenti, & efficacis : nam petitio facta nomine alicuius ex fallacia, & deceptione, nullam vim imperandi habet.

Sed hinc sumet aliquis occasionem dicendi, Sacerdotem offerendo pro excommunicato, si intentionem habeat offerendi non vt legatum Ecclesie, sed præcisè vt ministrum Christi, non solum habere effectum, sed etiam nihil peccare : quia Sacerdos sic pro

Cur Ecclesia
non possit
irritare inten-
tionem tali
modo effec-
tu sacrificij
um, pro ex-
communicato.

Sacrificium
pro excom-
municato
oblatum ni-
hil illi pro-
dest ex parte
intercessio-
nis Ecclesie

Sacerdotem
non solum
intentionem
habeat offerendi
non vt legatum
Ecclesie, sed
præcisè vt
ministrum
Christi, non
solum habere
effectum, sed
etiam nihil
peccare : quia
Sacerdos sic
pro

ut priuata persona non est prohibitus orare, vel offerre pro excommunicato, sed tantum ut minister Ecclesiæ: ergo quando non offert pro aliquo ut minister Ecclesiæ, non solum effectum confert, sed etiam nihil peccat: quod est contra dicta in præcedenti sectione. Respondeo negando consequentiam: est enim in Sacerdote triplex ratio distinguenda, scilicet quatenus offert in persona Christi, vel in persona Ecclesiæ, vel in propria persona, ut particularis, seu priuata est. De hoc ultimo modo verum est non esse prohibitum orare pro excommunicato, ut sectione sequenti dicemus: tamē duobus primis modis prohibitum est cum discrimine supra declarato, quod in primo modo prohibitio non impedit effectum, quia non potest Ecclesia tollere potestatem ordinis à Christo datam, licet efficiat, ut usus eius non liceat: at verò in secundo modo & prohibet, & tollit potestatem, quam ipsa concesserat ad offerendum pro aliquo in persona sua. Ratio autem, ob quam Ecclesia prohibet Sacerdotem sub duabus illis primis rationibus offerre pro excommunicato, est, quia sub utraque istarum rationum est minister publicus, & sub utraque dici potest minister Ecclesiæ, licet sub diuerso respectu, id est, vel quia ab ipsa Ecclesia assumitur, & constituitur, ut in persona ipsius orat, vel offerat, &c. vel quia est datus à Christo ipsi Ecclesiæ, ut sacrificium pro illa offerat: & inter ipsam, & Deum intercedat in persona Christi. Quomodo etiam Sacerdos absolvens dici potest minister Ecclesiæ, id est, datus à Christo Ecclesiæ ad illud munus, quod ad communem vtilitatem Ecclesiæ pertinet, quamvis in eo exercendo non gerat personam Ecclesiæ, sed Christi. At verò in officio offerendi magis habet locum duplex illa consideratio, & respectus; quia oblatio sacrificij suo proportionata modo ad omnes pertinet, ut citato loco latius dictum est. Sicut ergo Ecclesia prohibet Sacerdoti, ne absoluat excommunicatum, quamvis illud ministerium faciat in persona Christi, ita prohibet ne pro excommunicato offerat in persona Christi, quia totū hoc est ministerium publicum Ecclesiæ, ad quam pertinet disponere de omnibus, quæ spectant ad conuenientem usum eius. Et ita tenent Alanus supra dicto libro 2. de Eucharistia, cap. 31. & Bellarminus lib. 2. de Missa, c. 6.

Ultimo dicendum est, Sacerdotem orantem, vel quacunque alia offerentem suffragia pro excommunicato ut ministrū Ecclesiæ, nihil efficere, quod ipsi excommunicato esse possit apud Deum alicuius fructus, vel vtilitatis spiritualis. Probatur quia talis actus non habet efficaciam ex priuato merito talis personæ, tum quia nunc non consideratur sub ea ratione, sed ut minister Ecclesiæ: tum etiam quia cum illa actio sit peccaminosa, non potest habere spirituales fructus ex merito ipsius priuati operantis. Nec etiam ex merito Ecclesiæ, quia Ecclesia non vult, ut pro tali excommunicato oretur in persona sua, unde ipsa non interponit suum meritum, vel intercessionem pro tali persona; & consequenter talis Sacerdos, aut minister falsum dicit, quando assertit se orare, vel intercedere pro tali excommunicato in persona Ecclesiæ: ergo nihil fructuosum facit, sicut dictum est in secunda assertionione: eadem enim est ratio in præsentia.

Et hinc expeditur facile dubium, si quis interroget, an Sacerdos excommunicatus offerens pro se ipso, aliquem fructum inde accipiat, saltem ex opere operato. Dicendum est enim, illum, per se loquendo, peccare grauitur, & ex hac parte ponere obicem, ne fructum ex sacrificio capere possit. At si ponamus casum, in quo talis Sacerdos excommunicatus excusetur tam in offerendo, quam in offerendo pro se ut minister publicus; tunc illi proderit sacrificium, sicut posset proderet alteri excommunicato non ponenti obicem, si pro illo offerretur, est Fr. Suarez tom. 5.

enim eadem ratio, quia distinctio, vel identitas personæ hic nihil refert. Oportet autem ut duplex illa excusatio intercedat, quia duplex intercedit prohibitio: una, ne excommunicatus offerat, à qua excusari quis poterit propter urgentem necessitatē mortis, aut grauisissimi scandalij, aut infamiae vitandæ, ut infra dicemus. Et tunc etiam necesse erit, ut saltem per contritionem procuret dignè offerre. Altera prohibitio est, ne offerat Sacerdos ut Publicus minister pro excommunicato, & consequenter nec pro se ipso, si excommunicatus sit: à qua lege non excusat illa necessitas vitandi scādali: nā potest pro alijs offerre. Ut ergo ab hac etiam prohibitionē excusetur, oportet ut intercedat vel ignorantia inuincibilis, quia potest facile aliquis exstimare, quacunque ratione sit licitum sacrificium offerre, quamvis excommunicatus sit, consequenter licitum esse pro se offerre, seu applicare sibi, quidquid potest in persona Christi. Imo potest alicui verisimile videri non esse intentionem Ecclesiæ cum tanto rigore prohibere non offerre pro excommunicato, ut prohibuerit etiam non offerre pro se ipso, etiam si alius licitè offerat sacrificium. Præsertim quia in tantū est prohibitum offerre pro excommunicato, in quantum est prohibitum communicare cum illo: at nemo est prohibitus communi care secum, sed cum alio: ergo non est prohibitum offerre pro se specialiter, sed solum quatenus est prohibitus offerre: ergo si quis alia ratione excusetur ab illa prohibitionē, potest vel ex ignorantia, vel certe ex probabili dictamine excusari etiam à culpa, in offerendo pro se. Quod maxime locum habebit, si vrgens necessitas hoc etiam postulare videatur; ut si quis sit in vrgente periculo mortis. Itaque quacunque ratione integra sit excusatio, capiet ille totum fructum non solum ex opere operantis, sed etiam ex opere operato, quamvis illum peculiarem fructum, qui est ex intercessionē Ecclesiæ, non recipiat, sicut dictum est de alijs excommunicatis, si pro eis offerri contingat. Posset verò hic vltimū quæri, si quis excommunicatus pro se offerat peccando, esto, tunc non capiat fructum, an postea ablato obice tam culpæ, quam censuræ, renouiscat effectus talis sacrificij. Verumtamen hæc quæstio vniuersalis est de sacrificio, quoties offertur pro aliquo habente obicem, an incipiat in illa habere effectum recedente fictione. Quam breuiter tractaui, & partem negantem definiui in superiore tomo, disp. 76. sect. 10. circa fin.

SECTIO V.

Vtrum licitum sit priuatas orationes, & pia opera seu satisfactiones pro excommunicato offerre.

Ratio dubitandi esse potest, quia Ecclesia simpliciter prohibet communicare cum excommunicato: at vero orare pro illo, vel satisfactiones offerre, quædam communicatio est maior, quam loqui cum illo, vel salutare illum: ergo est prohibita. Et confirmatur: nam offerre, aut mittere aliquod donum excommunicato, prohibitum est ex vi excommunicationis; nam est dare illi magnum signum beneuolentiæ, & amicitie: ergo & offerre pro illo proprias satisfactiones, aut orationes quantumuis priuatas, quia est maior beneuolentia, & amicitia. Quidam ergo Doctores Catholicici ita sentire videntur, præsertim Latomus art. 7. contra Lutherum; vbi sentit, nōmine communium suffragiorum, quibus priuari dicitur excommunicatus, non venire tantum ea, quæ publicè à ministris Ecclesiæ fiunt; sed etiam ait, penè omnia Christianorum suffragia, quantumuis occultā, vel secreta. Et

P 3 ratio-